

Het Verbond van Nederlandsche Tandartsen.

In de laatste afl. van het T. v. T. breekt de heer P i t s c h een lans voor het voorstel B r u s k e inzake organisatie van het Tandheelkundig Verbond, en waarschuwt tegen zijns inziens zwakheden in de voorstellen, neergelegd in het Rapport van de Commissie v a n d e r H o e v e n — G r e e t e r — K l i n k h a m e r.

Ofschoon ik het zeer begrijpelijk vind, dat langzamerhand de pennen los raken, en door verschillende collega's in het Tijdschrift stukken worden geplaatst, die een zekere stemming moeten maken in de eene of andere richting, spijt het mij toch, dat niet eerst wordt afgewacht, wat het voorloopig Bondsbestuur doet.

Een ieder zal toch begrijpen, dat het niet aangaat, op alle stukken, die over de hangende kwestie zijn en zullen worden geschreven, te antwoorden, dat zou zeker den tijd en de moeite niet loonen.

Een gevolg hiervan is, dat er evenveel plannen als schrijvers ontstaan, die ten slotte een verward geheel geven, en de oplossing van het probleem zullen verzwaren.

Het is dan ook geenszins mijne bedoeling met dit schrijven de reeds geplaatste stukken te beantwoorden, en evenmin om het voorstel van de Commissie aan te bevelen of het voorstel B r u s k e te bestrijden. Daarvoor zal mij zeker later de gelegenheid wel worden gegeven, en hoop ik velen van het goede in onze voorstellen te kunnen overtuigen.

Het eenige wat ik met dit schrijven wil bereiken, is, degenen, die er belang in stellen, te wijzen op datgene

wat mij op het laatste congres heeft verbitterd en mij zoolfel deed te keer gaan tegen enkelen, die naar mijne meening ons pogen van de wal in de sloot te sturen.

De zaak is deze:

Als Rapporteur van de Commissie verschijn ik met een Rapport, waarin de voorstellen zijn neergelegd, die kunnen vormen de basis van de organisatie van een verbond. Die voorstellen waren gebonden aan eene opdracht, die de Commissie kreeg op het Ie Congres. Die opdracht was gebonden aan eene motie, door dat Congres met overgroot meerderheid aangenomen,

Die motie wilde:

1°. een verbond, waarvan ieder tandheekkundige lid kan worden;

2°. een verbond, dat alleen de stands- en maatschappelijke belangen zou behartigen.

3°. een verbond, dat het bestaan der algemeene vereenigingen zou eerbiedigen.

In dien geest heeft de Commissie een organisatie ontworpen, en heeft aan hare voorstellen met opzet geen ruchtbaarheid gegeven, alvorens zij op het Congres haar rapport officiëel zou publiceeren.

Maar wat geschiedt nu. De heer B r u s k e, aan wien die voorstellen ook niet bekend waren, komt nu met een lezing; waarin hij eene eigen organisatie ontwikkelt. En de voorzitter van sectie 7 staat hem toe die lezing onmiddellijk te houden nadat ik het Rapport had voorgelezen.

Daarna ontspint zich een debat, dat ons hoe langer hoe verder van de zaak afbrengt.

Ten slotte, toen het geheel genoeg verward was, kreeg ik het woord om mijne voorstellen nader toe te lichten en te verdedigen.

Ik had mij toen al zoo geërgerd en opgewonden, dat van eene kalme verdediging geen sprake meer kon zijn, en toen eindelijk toch iets gedaan moest worden, raadde ik de vergadering aan het Verbond maar te proclameeren en een

voorloopig Bestuur te benoemen, de rest zou wel vanzelf komen.

Mijn voorstel werd aangenomen en het Verbond was er.

Hoe had ik mij de zaak anders voorgesteld, en zeker zou ze ook in die richting zijn behandeld, als de heer Bruske zijne lezing had gehouden nadat ik de voorstellen van de Commissie nader had kunnen toelichten en verdedigen.

Dan had de vergadering duidelijk 2 plannen tegenover elkander gezien, en de voorstellen van de Commissie kunnen verwerpen of aanvaarden. In het eerste geval zou dan een nieuwe Commissie zijn benoemd, om volgens de plannen van Bruske een Verbond in elkaar te zetten, en in het laatste geval had de Vergadering aan de reeds bestaande Commissie de opdracht kunnen geven een Verbond tot stand te brengen, zooals zij het zich gedacht had.

De Commissie had zich dan tot de Vereenigen (het Genootschap en de Tandartsen Ver.) gewend om samenwerking te verkrijgen, en ik ben ervan overtuigd, dat die samenwerking tot stand zou zijn gekomen. Dan hadden we gehad een Verbond met een gegarandeerd aantal leden, waaronder degenen zouden zijn, die wij noodig hebben, dat zijn zij, die al van ouds getoond hebben iets voor het vereenigingsleven te gevoelen en steeds hebben mede gewerkt aan de bevordering van de tandheelkunde in ons land. In het ergste geval, dat die samenwerking niet verkregen ware, en dus de Commissie niet aan haar opdracht had kunnen voldoen, had het persoonlijk initiatief van Bruske de stoot kunnen geven in de richting, zooals hij die wenschte en zeker had hij dan op mij kunnen rekenen als een van de velen, die zijne plannen zouden steunen.

Zooals wij nu werken zijn we niet op den goeden weg.

De Amsterdamsche Vereeniging besluit te steunen het plan van P i t s c h (alweer een plan al komt het veel overeen met het plan van Bruske), maar zou die Vereeniging ook niet eens willen hooren wat de voordeelen zijn van het plan van de Commissie. Misschien zou de meerderheid door mij

overtuigd kunnen worden, dat dit laatste de voorkeur verdient. Laten we toch niet te snel zijn met onze meening en dadelijk in vergaderingen ons uitspreken als te staan aan deze of gene zijde, terwijl de eene partij niet eens in de gelegenheid gesteld is, zich te verdedigen.

Als op het Congres eerst het Rapport met de verdediging ervan door de Vergadering in den breede was behandeld, en daarna de lezing van B r u s k e was gehouden, *dan* had een interessant debat kunnen volgen, dat ons in de goede richting had kunnen sturen, maar *dan* had de behandeling van deze kwestie ook vroeger moeten beginnen, en *dan* hadden meerdere congresleden de vergadering van sectie 7 moeten bijwonen, en *dan* had de voorzitter niet onvoorbereid op het laatst moeten worden benoemd, en dan . . .
. . .basta.

J. M. KLINKHAMER.